

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 10 (1981)

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Ανδρέα Γρηγ. Ξυγγόπουλου (1891-1979)

Πολυτελή ευαγγέλια αφιερώματα του ηγεμόνα της Βλαχίας Ματθαίου Μπασαράμπα (πίν. 67-74)

Λίνος ΠΟΛΙΤΗΣ

doi: [10.12681/dchae.911](https://doi.org/10.12681/dchae.911)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΟΛΙΤΗΣ Λ. (1981). Πολυτελή ευαγγέλια αφιερώματα του ηγεμόνα της Βλαχίας Ματθαίου Μπασαράμπα (πίν. 67-74). *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 10, 259-272. <https://doi.org/10.12681/dchae.911>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Πολυτελή ευαγγέλια αφιερώματα του ηγεμόνα της
Βλαχίας Ματθαίου Μπασαράμπα (πίν. 67-74)

Λίνος ΠΟΛΙΤΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 10 (1980-1981), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Ανδρέα Γρηγ. Ευγγόπουλου (1891-1979) • Σελ. 259-272

ΑΘΗΝΑ 1981

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ
ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΗΓΕΜΟΝΑ ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΑΣ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΜΠΑΣΑΡΑΜΠΑ

(ΠΙΝ. 67 - 74)

Στους παλαιογράφους, αλλά και στους ιστορικούς της τέχνης, είναι γνωστό το έργο του λαμπρού Κύπριου καλλιγράφου Λουκά, επισκόπου (από το 1583) της ρουμανικής επισκοπής Buzău, κατόπιν, από το 1603 ως το θάνατό του το 1629, μητροπολίτη Ούγγροβλαχίας. Γύρω του, στις παραδουνάβιες ήγεμονίες, σχηματίστηκε ένας κύκλος φίλων και μαθητών, που γράφουν εξαιρετικά καλλιγραφημένα και διακοσμημένα χειρόγραφα, κυρίως των τριών λειτουργιών, και που οι περισσότεροι είναι και αυτοί άρχιερείς: αναφέρω τον Ματθαίο Μυρέων, τον Άρσένιο Έλασσόνος, τον Ίάκωβο πρώην Γάνου Χώρας¹. Ο νεώτερος από τους μαθητές του Λουκά είναι ο Άνθιμος ιερομόναχος εξ Ίωαννίνων, που έχει γράψει, μέσα σε δέκα μόνο χρόνια, από το 1634 ως το 1644, πάνω από είκοσι χειρόγραφα, τα περισσότερα χειρόγραφα λειτουργιών, όλα εξαιρετικά καλλιγραφημένα και πλούσια διακοσμημένα². Το πρώτο του χρονολογημένο, το Βυζαντινού Μουσείου (Χριστ. Άρχ. Έταιρ.) 85, έχει γραφτεί το 1634³, πέντε χρόνια μετά το θάνατο του Λουκά Μποζέου. Σ' ένα όμως άχρονολόγητο Ψαλτήριο στο Φιλότη της Νάξου⁴, στο βιβλιογραφικό σημείωμα στο τέλος σημειώνεται: *Τῷ παρὸν ψαλτήριον ἐγράφη διὰ εὐτελοῦς Ἀνθίμου ἱερομονάχου, μαθητοῦ κυροῦ Λουκά τοῦ Οὐγγροβλαγίας, καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες δέομαι τὴν ἡμε-*

1. L. Politis, *Persistances byzantines dans l'écriture liturgique du XVIIe siècle*, στο: *La Paléographie grecque et byzantine*, Παρίσι, 1977, σ. 371 - 381. Un Centre de calligraphie dans les Principautés danubiennes au XVIIe siècle: Lucas Buzău et son cercle, στο: *Δέκατον Διεθνὲς Συνέδριον Βιβλιοφίλων*, Ἀθ., 1977[1979], σ. 1 - 11. Un copiste éminent du XVIIe siècle: Matthieu métropolitain de Myra, στο *Studia Codicologica*, Βερολίνο, 1977 (Texte und Untersuchungen, 124).

2. Ἀναλυτικότερα, τὰ χειρόγρατά του που μᾶς ἔχουν σωθεῖ εἶναι 22: ἀπὸ αὐτά, 16 εἶναι χειρόγραφα τῶν τριῶν λειτουργιῶν, 4 εὐαγγελιστάρια, καὶ 2 ψαλτήρια.

3. *ἐπὶ ἔτους ζρμβ'*. Ὁ Ἀνθίμος χρονολογεῖ πάντοτε μὲ τὸ ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, χωρὶς νὰ ἀναγράφει καὶ τὸ χριστιανικὸ. Στὴν ἀναγραφή ἐδῶ σημειῶνω μόνον τὸ κύριο χριστιανικὸ ἔτος ἔτσι 1634 σημαίνει ἀκριβέστερα Σεπτ. 1633 - Αὐγ. 1634 (κ.ο.κ.).

4. Βλ. Β. Σφουρόρας, *Κώδικες ἐκ Νάξου*, ΕΕΒΣ 33 (1964), 207 - 222 (φωτογραφία στή σ. 211).

τέραν ἀγάπην εὔχεσθαι καὶ μὴ καταράσθε τὰ σφαλέντα μοι ἔν τε εἰς ὀρθογραφίαν καὶ εἰς τὰ λοιπά. Ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Λουκά χωρὶς κάποιο χαρακτηριστικό (τοῦ ποτέ π.χ., ἢ τοῦ αοιδίμου), καθὼς καὶ ἡ διατύπωση τοῦ σημειώματος, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ μετέπειτα τυποποιημένη ὑπογραφή τοῦ βιβλιογράφου, κάνουν πιθανότατα τὴν ὑπόθεση πὼς τὸ χειρόγραφο γράφτηκε ὅσο ζοῦσε ἀκόμη ὁ δάσκαλος, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὸ 1629. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ ρητὴ αὐτὴ ἀναφορά, ἡ μαθητεία τοῦ Ἀνθίμου στὸν Λουκά φανερόνεται, σὲ ὅλα του τὰ χειρόγραφα, καὶ στὸν τρόπο τῆς γραφῆς, ποὺ μιμεῖται τὴ γνωστὴ, στρογγυλὴ καὶ καλλιγραφικὴ τοῦ δασκάλου. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ κομψὰ ἀρχικὰ γράμματα μὲ τὶς λεπτές, χρυσές καὶ ἀσημένιες γραμμὲς καὶ τὴν ποικιλία τῶν χρωμάτων (Πίν. 67α).

Τὸ τελευταῖο χειρόγραφο τοῦ Ἀνθίμου ποὺ σώζεται, κατὰ σύμπτωση καὶ αὐτό, ὅπως καὶ τὸ πρῶτο, στὸ Βυζαντινὸ Μουσεῖο (ἀρ. 158)⁵, εἶναι ἓνα εὐαγγελιστάριο μεγάλων διαστάσεων (42,5 × 28,5), πολυτελέστατα γραμμένο καὶ πλουσιότατα διακοσμημένο, μὲ καλλιτεχνικὰ πολυχρῶμα ἐπιτιτλα καὶ ἀρχικὰ, πλούσια χρυσογραφία, καὶ μὲ ὄχτῶ συνολικὰ ὄλοσέλιδες μικρογραφίες. Στὴν ἀρχή, σὲ δύο ἀντικριστὲς σελίδες (φ. 2^ν καὶ 3^ν), ἀριστερὰ (Πίν. 68α), μέσα σὲ πλούσια διακοσμημένο πλαίσιο ποὺ σχηματίζει ἀψίδα, ἡ μικρογραφία τοῦ ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Ματθαίου Μπασαράμπα, μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή: Ἰω(άνν)ου Ματαίη Μπασαρά(μπα) βοηβόδα. Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν Χ(ριστ)ὲ βασιλεῦ. Καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ πλαίσιο ἄλλη ἐπιγραφή: Ἡ οἰκῶν τοῦ εὐσεβεστάτ(ου) καὶ ἐκλαμπροτάτ(ου) ἀθθεντὸς κυρίου Ἰω(άνν)ου Ματαίη Μπασαράμπα, βοηβόδ(α) πάσης Οὐγκροβλαχίας· ὁ ὀπιός ἀνηγορεύθη ἀθθέντης καὶ ἐξουσιαστής Οὐγκροβλαχίας π(ατ)-ρίδος αὐτοῦ διὰ συνδρομῆς παντὸς τοῦ λαοῦ, ἱερομένων τε καὶ μοναχῶν, ἀρχόντων τε καὶ στρατηγῶν, ἐν ἔτι ζ(ρμ) [1632]. Τὸ δὲ ἱερὸν καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον ἐγράφη διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου αὐτοῦ, διὰ χηρὸς δὲ Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ἐν ἔτι ζ(ρβ) [1644], καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὔχεσθαι. Στὴν ἀντικριστὴ σελίδα (φ. 3^ν), πάλι σὲ παρόμοιο πλαίσιο, ἡ μικρογραφία τῆς γυναίκας τοῦ ἡγεμόνα, μὲ τὴν ἐπιγραφή Ἡ εὐσεβεστάτη δόμνα Ἐλίνα (Πίν. 68β). Οἱ ἄλλες μικρογραφίες ποὺ περιέχει τὸ εὐαγγέλιο εἶναι (μὲ τὴ σειρὰ ποὺ εἰκονίζονται στὰ εὐαγγελιστάρια), (φ. 4^ν) τοῦ εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη ποὺ ὑπαγορεύει στὸν Πρόχορο, (φ. 50^ν) τοῦ Ματθαίου, (φ. 125^ν) τοῦ Λουκά, (φ. 219^ν) τοῦ Μάρκου, καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ Μηνολογίου

5. Βλ. περιγραφή του ἀπὸ τὸν Δ. Ι. Πάλλα, Κατάλογος χειρογράφων τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, Μέρος 3ον, Ἀθήνα, 1955 [Richard, Répertoire (στὸ ἐξῆς: RR)] 159, σ. 38 - 39. Εἰδικὴ μελέτη γιὰ τὸ χειρόγραφο καὶ τὴν εἰκονογράφησή του: D. Ionesco, Quelques miniatures trouvées dans un Évangile du XVIIe siècle, στὸ: Mélanges Jorga, Παρίσι, 1933, σ. 877 - 894, καὶ εἰκ. 1 - 7.

(φφ. 298^v - 299^r), κάτι έντελῶς σπάνιο και χαρακτηριστικό, ἡ παράσταση τῶν δώδεκα ζωδίων (Πίν. 67β).

Τῆ λαμπρότητα τοῦ χειρογράφου συμπληρώνει ἡ πολυτελὴς στάχωση ἀπὸ ἀργυρῆς πλάκες ἐπιχρυσωμένες, μὲ ἀνάγλυφη διακόσμηση. Στὴν πρόσθια στάχωση εἰκονίζεται ἡ Σταύρωση, μὲ τὰ σύμβολα τῶν εὐαγγελιστῶν στὶς τέσσερις ἄκρες τοῦ σταυροῦ· στὸ κάτω μέρος, κάτω ἀπὸ ἀψίδες, ἡ Παναγία καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης, καὶ στὸ ἐπάνω, πάλι κάτω ἀπὸ ἀψίδες, μιὰ μορφὴ ἀνδρική καὶ μιὰ γυναικεία, ὑποθέτω ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ ἁγία Ἐλένη⁶. Ἡ παράσταση πλαισιώνεται, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἀπὸ δύο ταινίες μὲ τὶς εἰκόνες, σὲ προτομή, εἴκοσι τεσσάρων προφητῶν. Ἐπίσης, ἐπάνω καὶ κάτω, σὲ δύο ὀριζόντιες ταινίες, εἶναι σκαλισμένη μιὰ ρουμανικὴ ἐπιγραφή μὲ σλαβονικοὺς χαρακτήρες, ποὺ συνεχίζεται καὶ στὴν πίσω πλάκα, γιὰ τὴν ὁποία θὰ γίνῃ λόγος ἀμέσως παρακάτω. Ἡ τορευτικὴ ἐργασία εἶναι λεπτότατη καὶ ἐξαιρετικὴ καὶ ξεχωρίζει αἰσθητὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες μετάλλινες ἐπενδύσεις σταχώσεων (Πίν. 69α). Στὴν ὀπίσθια πλευρὰ εἰκονίζεται ἡ Ἀνάσταση, στὴ γνωστὴ βυζαντινὴ παράσταση τῆς καθόδου στὸν Ἄδη· ἐπάνω, κάτω ἀπὸ δύο ἀγγέλους, ἡ ἐπιγραφή *Veskresenie Ch(rist)ve* (Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ)· στὶς δύο πλάγιες ταινίες οἱ δώδεκα εὐαγγελιστῆς ὀλόσωμοι.

Ἡ ρουμανικὴ ἐπιγραφή στὸ ἐπάνω καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς πρόσθιας (α) καὶ τῆς ὀπίσθιας (β) στάχωσης εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

(α) а҃а сѣ сѣ(Λ)нѣ еѣ(аη)г(ε)лїе фѣхѣтѣ ѡ аѣ крешнѣдл|
 ши лѣминатѣл маѣен басарраѣѣ воєвода || (β) и г(οσπο)жда
 е(го) елїна ла сѣ(Λ)нѣта патрїершнѣ де ла цар(η)кра(д)|
 ка сѣ ле фнѣ помѣнь лн вѣѣѣ ѣо ке ва(леат) ,зрнѣ лгнѣ аѣ ме

(Μετάφραση): «Τὸ ἅγιο τοῦτο εὐαγγέλιο τὸ ἔκαμε ὁ χριστιανικὸς καὶ ἐκλαμπρότατος Ματθαῖος Μπασαράμπα βοϊβόδας καὶ ἡ δόμνα του Ἐλένη γιὰ τὸ ἅγιο πατριαρχεῖο τῆς βασιλεύουσας (Patrieršie de la Tsarigrad) εἰς μνημόσυνον αἰώνιον, ἰου(νίου) [ἢ ἰου(λίου)] κε' ἔτους ,ζρνγ', καὶ (ἔτος) τοῦ Κυρίου ,αχμε' [1645]»⁷.

6. Ὁ D. Ionesco, ὁ.π., θεωρεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ τοὺς δωρητῆς, τὸν Ματθαῖο Μπασαράμπα καὶ τὴ γυναῖκα του. Νομίζω ὅμως πὼς τὸ φωτοστέφανο, ὁ σταυρὸς ποὺ κρατοῦν, καὶ ἰδίως ἡ στάση τους, συνηγοροῦν γιὰ τὴν ἄλλη ἐρμηνεία.

7. Στὴν περιγραφή τοῦ Δ. I. Παλλά, ὁ.π. (βλ. σημ. 5), ἡ στάχωση ἀπλῶς ἀναφέρεται, χωρὶς νὰ περιγράφεται καὶ χωρὶς νὰ παρατίθεται τὸ κείμενο τῆς ρουμανικῆς ἐπιγραφῆς:

Ένα εὐαγγέλιο ὁμοιο ἔντελῶς μὲ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου βρίσκεται στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ φυλάσσεται στὸ σκευοφυλάκιο τοῦ Πατριαρχείου (ἄρ. 3). Ὁ Α. Παπαδόπουλος-Κεραμεὺς τὸ περιγράφει, ὄχι ὁμως ἀπὸ αὐτοψία, ἀλλὰ ἀπὸ σημείωμα, ὅπως γράφει, τοῦ καθηγητῆ Νικοδήμου Κοντάκωφ⁸. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα πολυτελέστατο εὐαγγελιστάριο, ἐξίσου μεγάλων διαστάσεων (42,8 × 28), πλουσιότατα διακοσμημένο καὶ μὲ ὄχτῶ καὶ αὐτὸ συνολικὰ μικρογραφίες⁹. Στὰ δύο πρῶτα φύλλα, ἀντικριστὰ (φφ. 1^ν καὶ 2^ρ) οἱ προσωπογραφίες τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα καὶ τῆς δόμνας Ἐλήνας, μὲ τὶς ἴδιες συνοδευτικὲς ἐπιγραφές, ὅπως στὸ χειρόγραφο τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου (Πίν. 69β). Στὴν ἐπιγραφή ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ματθαίου ὑπάρχουν ἑλαφρῆς φραστικὲς παραλλαγές¹⁰, τὸ τέλος εἶναι διαφορετικόν: *τὸ δὲ ἱερόν καὶ ἅγιον εὐαγγέλιον ἐγράφη διὰ συνδρομῆς αὐτοῦ, ἐν ἔτι ζῶντα* [1643]· καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πορτραῖτο: *Ἐγράφη διὰ χειρὸς Ἀνθίμου ἱερομονάχου*¹¹. Γρά-

ἔστι ἡ ἀφιέρωση τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν δηλώνεται πουθενά. Ἐπιπλέον ἡ σημείωση (στὴν ἴδια περιγραφή) ὅτι τὸ χειρόγραφο προέρχεται ἀπὸ τὴ Μονὴ Μπατσκόβου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας συσκοτίζει περισσότερο τὰ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν προέλευση, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀκριβής. Στὸ Βιβλίον Εἰσαγωγῆς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, μὲ τοὺς ἄρ. 1399, 1400, 1401 (ποὺ ἀντιστοιχοῦν στοὺς ἄρ. 183, 182 καὶ 158 τοῦ Καταλόγου Πάλλα) ἀναγράφονται τρία χειρόγραφα· γιὰ τὸν ἄρ. 1399 στὴ στήλῃ τῆς προελεύσεως ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή «Ἐκ προσφορᾶς τοῦ Κράτους», ἡ χρονολογία «Νοέμβριος 1920», καὶ ἡ παρατήρηση «Ἐκ τῆς Μονῆς Μπατσκόβου». Ἡ σημείωση γιὰ τὴν προσφορὰ τοῦ Κράτους καὶ γιὰ τὴ χρονολογία ἐπαναλαμβάνεται μὲ ὁμοιωματικὰ καὶ στοὺς δύο ἐπόμενους ἀριθμοὺς (1400, 1401), ὄχι ὁμως καὶ ἡ παρατήρηση γιὰ τὴν προέλευση ἀπὸ τὴ Μονὴ Μπατσκόβου. (Στὴν πραγματικότητα καὶ τὸ δεύτερο χειρόγραφο, ἄρ. Βιβλ. εἰσ. 1400, Πάλλας 182, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια μονή, ὅπως πιστοποιοῦν τὰ σημειώματα στὸν ἴδιο τὸν κώδικα.) Ἡ ρουμανικὴ ἐπιγραφή, μὲ μετάφραση στὰ γαλλικά, ἔχει δημοσιευτεῖ ἀπὸ τὸν D. Ionesco (ποὺ τὸν ἀναφέρει ὁ Πάλλας). Εὐχαριστῶ τὸν κ. D. Nastase, συνεργάτη τοῦ E.I.E., γιὰ τὴν ἀκριβέστερη ἀνάγνωση καὶ τὴν μετάφραση τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ εὐαγγελίου τῆς Ἀλεξανδρείας (βλ. παρακάτω).

8. Ἱεροσολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη 3,223 (μὲ τὸν ἄρ. 19)· αὐτ. καὶ εἰκόνες τῶν φφ. 1^ν καὶ 2.

9. Τὸ χειρόγραφο ἔχει φωτογραφηθεῖ ὀλόκληρο γιὰ τὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσου τῶν Η.Π.Α. τὸ 1949 - 1950, βλ. Kenneth W. Clark, Checklist of Manuscripts in the Libraries of the Greek and Armenian Patriarchates of Jerusalem, Washington, 1953, σ. 15 καὶ 30. Ἐγώ, ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσου, μικροταινία ὅλου τοῦ χειρογράφου, καθὼς καὶ φωτογραφίες τῶν φφ. 1^ν - 2 καὶ τῆς στάχωσης.

10. καὶ ἐνδοξοτάτου I: παραλ. Α || πάσης Οὐγκροβλαχίας Α: παραλ. I || ἐξουσιαστῆς Οὐγκροβλαχίας πατρίδος αὐτοῦ διὰ συνδρομῆς παντός Α: ἐξουσιαστῆς ὑπὸ παντός I || καὶ μοναχῶν Α: καὶ λαηκῶν I: (μετὰ τὸ στρατηγῶν) εἰς τὴν Οὐγκροβλαχίαν τὴν πατρίδα αὐτοῦ I: παραλ. Α. || Τὸ τέλος, γιὰ τὸ γράψιμο τοῦ εὐαγγελίου, διάφορο — βλ. παραπάνω.

11. Ἐπίσης, κάτω ἀπὸ τὴν προσωπογραφία τῆς δόμνας Ἐλήνας (φ. 2), προστίθεται: *φύλαξον ἀγίαιον Χ(ριστ)ε βασιλεῦ τὸς ἀγαπόντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου.*

φτηκε δηλαδή το ευαγγέλιο των Ἱεροσολύμων ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸ ὁμολογο τῶν Ἀθηνῶν.

Διακόσμηση, μικρογραφίες, ὁ τρόπος τῆς γραφῆς, ἡ ὄλη σύνθεση εἶναι καὶ στὰ δύο χειρόγραφα ὁμοία¹². Καὶ ὑπάρχει καὶ ἐδῶ, πρὶν ἀπὸ τὸ Μηνολόγιο, ἡ εἰκονογράφηση τῶν δώδεκα ζωδίων. Ἡ στάχωση εἶναι ἐπίσης ἐπενδεδυμένη μὲ τὶς ἀργυρῆς πλάκες, μὲ τὴ διαφορά πὼς ἡ πρόσθια παριστάνει τὴν Ἀνάσταση (μὲ τὴ σλαβικὴ ἐπιγραφή Veskre(se)nie Ch(rist)ve) καὶ ἡ ὀπίσθια τὴ Σταύρωση. Λεῖπουν οἱ πλάγιες ταινίες μὲ τὴν παράσταση τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ ἡ ὄλη δουλειὰ εἶναι πολὺ κατώτερη, θὰ ἔλεγα χειρωνακτικὴ, σὲ σύγκριση μὲ τὴν ἐξαιρετὴ ποιότητα τῆς στάχωσης τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου. Ἡ ἀφιερωτικὴ ἐπιγραφή περιέχεται μόνο σὲ μία, τὴν κάτω ταινία τῆς πρόσθιας στάχωσης καὶ εἶναι χαραγμένη ἑλληνικά: †ΔΕΗCIC ΕΥCΕΒΕCΤΑΤΟΥ ΑΥΘΕ(Ν)ΤΟC | ΙΩ ΜΑΤΑΙΗ ΜΠΑCΑΡΑΜΒΩ¹³. Μολονότι δὲν ἀναγράφεται ρητὰ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς τὸ πολυτελὲς αὐτὸ ευαγγελιστάριο οἱ ἡγεμόνες τῆς Βλαχίας τὸ ἀφιέρωσαν στὸ ἄλλο ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο, τῶν Ἱεροσολύμων.

Στὰ δύο αὐτὰ πολυτελῆ χειρόγραφα μποροῦμε τώρα νὰ προσθέσουμε ἕνα τρίτο, ποῦ ἔχει μείνει, ὅσο ξέρω, ἄγνωστο ὡς σήμερα καὶ ἀκαταλογογράφητο. Βρίσκεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου εἶχα τὴν εὐχάριστη ἐκπληξὴ νὰ τὸ ἀνακαλύψω τὸ 1976, κατὰ τὴν ἀποστολὴ ποῦ εἶχε ὀργανώσει τὸ Ἱστορικὸ καὶ Παλαιογραφικὸ Ἀρχεῖο τοῦ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἐθνικῆς Τραπεζῆς γιὰ τὴ μικροφωτογράφηση τῶν χειρογράφων τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης¹⁴. Τὸ χειρόγραφο δὲν περιγράφεται στοὺς καταλόγους τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Σ. Φιριπιδῆ καὶ Θ. Δ. Μοσχονᾶ, ἀλλὰ οὔτε καὶ στὸν κατάλογο τῶν χρονολογημένων κωδίκων τοῦ Γ. Χαριτάκη¹⁵. Δίνω ἐδῶ μιὰ σύντομη παλαιογραφικὴ περιγραφή:

12. Ἄλλοι εἰδικότεροι ἂς ἐξετάσουν ἂν καὶ οἱ μικρογραφίες προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι καὶ ἂν ἔγιναν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ἄνθιμο. Στὴν εἰκόνα π.χ. τοῦ Ἰωάννη παρατηρῶ πὼς ἐνῶ τὸ πλαίσιο, καὶ ἀπὸ ἄποψη μοτίβων καὶ ἀπὸ ἄποψη τεχνολογίας, φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν καθαυτὴ μικρογραφία.

13. Στὴν περιγραφή τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Βιβλιοθήκης, ὁ.π., προσθέτεται, κατὰ λάθος, «βοηθόδα Δακίας Οὐγκροβλαχίας καὶ εὐσεβεστάτης δόμνας Ἑλένης».

14. Βλ. Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Ἱστορικὸ καὶ Παλαιογραφικὸ Ἀρχεῖο, Μικροφωτογραφήσεις χειρογράφων καὶ ἀρχείων, Ἀθήνα, 1978, σ. 17, 34 - 45, εἰδ. σ. 35. Σύντομη μνεία τοῦ χειρογράφου ἔκαμα σὲ ἀνακοίνωσή μου στὸ Δέκατο Διεθνὲς Συνέδριο Βιβλιοφίλων στὴν Ἀθήνα τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1977 (βλ. παραπάνω σημ. 1).

15. Βλ. RR 105, 106 καὶ 109, καὶ τὴν ἐπανεκδόση τοῦ καταλόγου Μοσχονᾶ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Saint Lake City, 1965 (Studies and Documents, 26). Ὁ κατάλογος Μοσχονᾶ φτάνει ὡς τὸν ἀρ. 538· στὸ νέο χειρόγραφο δώσαμε τὸν ἀρ. 542.

Χάρτ. 41,5 × 27,5 φφ. 296 στ. 24 σελ. 2 έτ. 1642

Ευαγγελιστάριο.

- φ.1^v Μικρογραφία δόμνας Ἑλήνας.
- φ.2 Μικρογραφία Ματθαίου Μπασαράμπα.
- φ.3^v Βίος ευαγγελιστῆ Ἰωάννη.
- φ.4^v Μικρογραφία ευαγγελιστῆ Ἰωάννη.
- φ.5 Ἄρχὴ τοῦ ευαγγελίου. Κυριακὴ τοῦ Πάσχα· ἐπίτιτλο.
- φ.42 Βίος ευαγγελιστῆ Ματθαίου.
- φ.43^v Μικρογραφία ευαγγελιστῆ Ματθαίου.
- φ.44 Ευαγγέλιο Δευτέρας τῆς γ' ἐβδομάδας μετὰ τὴν Πεντηκοστὴ· ἐπίτιτλο.
- φ.107 Βίος ευαγγελιστῆ Λουκᾶ.
- φ.108^v Μικρογραφία ευαγγελιστῆ Λουκᾶ.
- φ.109 Ευαγγέλιο Τετάρτης τῆς α' ἐβδομάδας τοῦ νέου ἔτους· ἐπίτιτλο.
- φ.189^v Βίος ευαγγελιστῆ Μάρκου.
- φ.190^v Μικρογραφία ευαγγελιστῆ Μάρκου.
- φ.237 Τὰ ἔντεκα ἔωθινά.
- φ.246^v Μικρογραφία τῶν δώδεκα ζωδίων.
- φ.247 Ἄρχὴ τοῦ Μηνολογίου· μικρότερο ἐπίτιτλο.

A. Ἀριθμοῦνται 37 τετράδια (τὸ 37ο τριάδιο) [χ¹ στὴ μέση τῆς κάτω ὄας τοῦ verso]. Γραφὴ καλλιγραφικὴ, ὄρθια, πλούσια διακόσμηση, ἐρυθρογραφία, χρυσογραφία. Κατάσταση ἐξαιρετικὰ καλή.

B. Στὸ τέλος: *Τὸ παρὸν θεῖον καὶ ἱερὸν ευαγγέλιον ἐγράφη ὑπὸ εὐτελοῦς Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων ἐν ἔτι ζῶν' [1642] διὰ συνδρομῆς δὲ καὶ ἐξόδου τοῦ εὐσεβεστάτου ἐνδοξοτάτου καὶ ἐκλαμπροτάτου ἀθροῦς κυρίου Ἰωάννου Ματέη Μπασαράμπα βοηβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας.*

Στάχωση μὲ πολυτελὴ μετάλλινη ἐπένδυση· α) παράσταση Σταυρώσεως, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ταινία, 24 προφήτες, β) ἡ Ἀνάσταση, δώδεκα ἀπόστολοι. Βλ. λεπτομερέστερη περιγραφὴ ἐδῶ παρακάτω.

Στὸ φ.2 κάτω, ἡ νεώτερη ἔγγραφη: «Ἐπεσκευάσθη δὲ ἐπὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Καλλινίκου Ὀλυμπίου, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1859 Μηνὶ Ἰανουαρίῳ».

Τὸ ευαγγέλιο, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα δύο, ἔχει τὸ ἴδιο μεγάλο σχῆμα καὶ παρουσιάζει τὴν ἴδια πλουσιότατη διακόσμηση καὶ ἑπτὰ συνολικὰ ὄλοσέλιδες μικρογραφίες (ἢ μικρογραφία τῶν ζωδίων καταλαμβάνει μία μόνο σελίδα). Ἡ προσωπογραφία τῆς «εὐσεβεστάτης καὶ ἐκλαμπροτάτης δόμνας Ἑλήνας» ἔχει τοποθετηθεῖ ἀριστερὰ (φ.1^v), μέσα σὲ πλουσιότατο πολύχρωμο πλαίσιο (Πίν. 70), στὴ δεξιὰ σελίδα (φ.2^r) ἡ προσωπογραφία τοῦ βοεβόδα, στραμμένου πρὸς τ' ἀριστερὰ, μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια σὲ στάση δεήσεως, μὲ

έμπρός του ένα τραπέζι με κόκκινο κάλυμμα και επάνω ὄρθιο ένα εὐαγγέλιο και κρεμασμένο ένα θυμιατό (Πίν. 71). Οἱ χρυσόγραφες ἐπιγραφές εἶναι ἐδῶ πλουσιότερες. Στὸν κάμπο τῆς μικρογραφίας, δεξιά: Ἐλέω Θ(εο)ῦ Ἰω(άννης) Ματέη Μπασαράμπα βοηβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας· ἀριστερά: Πάντα νὰ μᾶς καταξιῶνι ὁ Θ(εὸς) ἐπὶ ζοή μας τέτια ἱερά σκευή νὰ καλλιερροῦμαι. Ἐξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο, ἐπάνω: Θ(εὸς). Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν Χ(ριστ)ὲ βασιλεῦ, ἀριστερά: Χριστέ βασιλεῦ, φύλαξον ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου. Σὺ αὐτοὺς ἀντιδόξασον τῇ θεϊκῇ σου δυνάμει και μὴ ἐγκαταλίτης αὐτοὺς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ· και ἀποκάτω: Ἡ οἰκὸν τοῦ εὐσεβεστάτου και ἐκλαμπροτάτου ἀθθεντὸς κυρίου Ἰω(άννη) Ματέη Μπασαράμπα βοηβό(α) πάσης Οὐγκροβλαχίας, ὁ ὅπιος ἀηγορεῦθη ἀθ(έντης) εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Οὐγκροβλαχίαν ὑπὸ παντὸς τοῦ λαοῦ, ἱερομονάχων τε και λαηκῶν, ἀρχόντων τε και στρατηγῶν, ἐν ἔτη ζρνμ' [1632]· τὸ δὲ ἱερόν εὐαγγέλιον ἐγράφη ἐν ἔτη ζρν' [1642]¹⁶. Τὴν ὑπογραφή του ὁ καλλιγράφος δὲν τὴν ἔβαλε ἐδῶ, ἀλλὰ σὲ ένα κανονικὸ βιβλιογραφικὸ σημεῖωμα στὸ τέλος τοῦ χειρογράφου (βλ. παραπάνω, Β). Τὸ εὐαγγέλιο τῆς Ἄλεξάνδρειας εἶναι τὸ ἀρχαιότερο ἀπὸ τὰ τρία.

Οἱ ἄλλες μικρογραφίες παριστάνουν, ὅπως και στὰ ἄλλα δύο εὐαγγέλια, τοὺς τέσσερις εὐαγγελιστές, με τὴν ἴδια σειρά και στὸ ἴδιο σημεῖο τῶν εὐαγγελικῶν περικοπῶν (Ἰωάννης, Ματθαῖος, Λουκᾶς, Μάρκος) καί, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Μηνολογίου, τὰ δώδεκα ζῶδια, παρουσιασμένα ὁμῶς μαζί, σὲ μιὰ σελίδα (Πίν. 73α).

Στὶς ἀργυρὲς (ὄχι ἐπιχρυσωμένες) πλάκες τῆς σταχῶσεως παριστάνονται, στὴν πρόσθια και πάλι ἢ Σταύρωση (Πίν. 72), ἀπαράλλακτα ὅπως στὸ εὐαγγέλιο τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, στὴν ὀπίσθια (Πίν. 73β), σὲ δύο ἐπίπεδα, ἐπάνω ἢ Ἀνάσταση και κάτω (ἐπειδὴ τὸ χειρόγραφο προοριζόταν γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο Ἄλεξανδρείας) ὁ ἅγιος Μάρκος, καθισμένος και κρατώντας τὸ εὐαγγέλιο, με ἔμπρός του τὸ σύμβολό του, τὸ φτερωτὸ λεοντάρι. Ἡ τεχνικὴ ποιότητα εἶναι τὸ ἴδιο ἐξαιρετικὴ ὅπως στὸ εὐαγγέλιο τῶν Ἀθηνῶν και προδίδει ἀσφαλῶς τὸ ἴδιο χέρι. Στὴν πρόσθια (α) και στὴν ὀπίσθια (β) στάχωση, σὲ δύο ταινίες, ἐπάνω και κάτω, ὑπάρχουν οἱ ἀφιερωτικὲς ἐπιγραφές, γραμμένες σὲ σλαβικὴ γλῶσσα, ποὺ μνημονεύουν τὸν βοεβόδα Ματθαῖο Μπασαράμπα, τὴ δόμνα Ἑλήνα, τὸν πατριάρχη Ἄλεξανδρείας Ἰωαννίκιο (Διόδιο), καθὼς και τὴ χρονολογία τῆς ἀφιέρωσης: ζρνγ' [1645]. Οἱ ταινίες, ἀπὸ λάθος, φαίνεται, τοῦ σταχωτῆ, καρφώθηκαν κατὰ τὴν ἀντίστροφη ἐντελῶς σειρά· πρέπει νὰ διαβαστοῦν, πρῶτα τῆς ὀπίσθιας πλευρᾶς (β) και κατόπιν τῆς πρόσθιας (α), ἀρχίζοντας, και στὶς δύο περιπτώσεις, ἀπὸ τὴν κάτω ταινία και συνεχίζοντας στὴν ἐπάνω:

16. Βλ. τὶς ἀντίστοιχες ἐπιγραφές τῶν δύο ἄλλων εὐαγγελίων, ἐδῶ παραπάνω.

(β) **СИЮ ВАНГЕЛІЕ СЪТВОРИ ІΩ ΜΑΤΕΙΟ ΒΨΣΡΑΒΨ | ΒΟΕΒΟΔ Η
Γ(ΟСΠΟ)ЖДА ЕГО ЕЛЕНА ВЪ ЛѢТЪ 39НГ || (α) Η ΔΑΡΟΒΑΛ СΒ(Ъ)
ΤΛΨΗΨΑΓΟ ΠΡΨΩСΨΕΨ(Ε)ΝΑΓΟ ΙΩΑΝΗΚΙΕ ΑΛΕΞΑΝΔ(Ρ)ΕСΚΑΓΟ**

(Μετάφραση): «Τὸ εὐαγγέλιον αὐτὸ τὸ ἔκαμε ὁ Ἰω. Ματθαῖος Μπασαράμπα βοεβόδας καὶ ἡ σύζυγός του Ἔλενα τὸ ἔτος 399» [1645] καὶ τὸ χάρισε στὸν ἐκλαμπρότατο ἀγιότατο Ἰωαννίκιο Ἀλεξανδρείας».

Ἐπὶ ἔτι παρὶς, στὴν Bibliothèque Nationale (Suppl. gr. 242), ἕνα τέταρτο παρόμοιο εὐαγγέλιον¹⁷, μεγάλων καὶ αὐτὸ διαστάσεων (41,5 × 28), μὲ πλούσια διακόσμηση σὲ ἐπίτιτλα καὶ ἀρχικά, καὶ μὲ τὶς μικρογραφίες τῶν δύο ἡγεμόνων, τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν ζωδίων. Ἡ στάχωση δὲν ἔχει τὴν ἐπένδυση τῶν μετάλλινων πλακῶν· εἶναι ἀπὸ κόκκινο δέρμα μὲ χρυσότυπες παραστάσεις (ἔμπρὸς τῆς Σταυρώσεως καὶ πίσω τῆς Ἀναστάσεως). Οἱ δύο ἡγεμόνες, ὁ Ματθαῖος Μπασαράμπα καὶ ἡ Ἐλίνα, εἰκονίζονται ἐδῶ μαζὶ σὲ μία μικρογραφία (φ.1^ν, Πίν. 74α), βαστώντας καὶ οἱ δύο τὸ προσφερόμενο εὐαγγέλιον· ἡ ἐκτέλεση εἶναι ἐξίσου ἐπιμελημένη, μέσα σὲ πολύχρωμο πλαίσιο. Ἀκολουθοῦν οἱ μικρογραφίες τῶν εὐαγγελιστῶν, μὲ τὴν ἴδια σειρὰ καὶ πάλι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Μηνολόγιο (φ. 220^ν) ἡ μικρογραφία τῶν δώδεκα ζωδίων, ἐδῶ γύρω ἀπὸ ἕνα ὠοειδὲς ἐγκόλπιο μὲ τὴν παράσταση τοῦ καθισμένου Χριστοῦ (Πίν. 74β).

Στὴν ἀρχὴ τοῦ χειρογράφου (φ.2), ἀπέναντι στὸ φύλλο μὲ τὶς προσωπογραφίες τῶν ἡγεμόνων, ὑπάρχει ἕνα ἀραβικὸ σημεῖωμα, σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο τὸ χειρόγραφο τὸ πρόσφερε τὸ 1641 (ἢ 1642) ὁ πατριάρχης Ἀντιοχείας Εὐθύμιος (ἀπὸ τῆ Χίο, πατριάρχης ἀπὸ 1635 - 1648) στὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνου¹⁸. Ἀποκάτω ὑπάρχει ἡ ἰδιόχειρη μονοκονδυλικὴ ὑπογραφή τοῦ πατριάρχου (στὰ ἑλληνικά): † *Εὐθύμιος ἐλέω*

17. Στὸν κατάλογο τοῦ H. O m o n t (RR 58, τόμ. 3) τὸ χειρόγραφο ἀναγράφεται συνοπτικὰ μόνο ὡς «Lectioarium, XVIIe s.». Περιγράφεται ὁμοίως στὸ βιβλίον τοῦ H. B o r d i e r, Description des peintures et autres ornements contenus dans les manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale, Παρίσι, 1883, σ. 293 - 296 (βλ. καὶ I o n e s c o, ὁ.π. σ. 894.1).

18. Ὁ κ. Β. Χρηστίδης, ἀραβολόγος καὶ εἰδικὸς ἐπιστήμονας στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης, εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ διαβάσει καὶ νὰ μοῦ μεταφράσει τὸ ἀραβικὸ σημεῖωμα (περίληψη τοῦ σημειώματος βλ. καὶ στὸν B o r d i e r, ὁ.π.): «Ἀφιερώθη τὸ ἱερόν τοῦτο εὐαγγέλιον καὶ ἡ ἀνεσπέρου φωτὸς ἀπαστρέπτουσα κανδήλα παρὰ τοῦ πατριάρχου κυροῦ Εὐθυμίου τοῦ Ἀντιοχείας ἀπὸ τὴν νῆσον Saqiz [= Χίο] εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνου καὶ τὴν ἑλληνικὴν Μελχιτικὴν ἐκκλησίαν τῆς ὑπερμάχου Δεσποίνης Μαρίας εἰς τὰ ἐνδότατα μέρη τῆς Δαμασκοῦ. Καὶ κανεὶς δὲν ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ μετατοπίσῃ ἀπὸ τὰς προαναφερθείσας ἐκκλησίας ἢ νὰ ἀποξενώσῃ ἢ νὰ δανεισθῇ εἴτε νὰ θελήσῃ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ εἰς ἐνέχυρον ἢ νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ· αὐτὸς θὰ στερηθῇ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἀρὰν πάντων τῶν δικαίων καὶ ἁγίων πατέρων καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τὴν ὀργὴν τῶν προαναφερθέντων τιμωμένων ἁγίων εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Ἀλίμιονον εἰς ὅποιον ἐπιχει-

Θ(εο)ῦ πατριάρχης τῆς μεγάλης θεουπόλ(εως) Ἀντιοχείας. Καὶ ἀποπάνω ἡ κυκλικὴ σφραγίδα μὲ τὸ ὄνομά του: ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

Ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἄλλα τρία, τὸ χειρόγραφο δὲν ἔχει καμιὰ σημείωση γιὰ τὸ βιβλιογράφο, οὔτε καὶ χρονολογία. Ἡ προσεχτικὴ ὁμως παραβολὴ τῆς γραφῆς ποὺ ἐπιχείρησα μὲ τὰ ἄλλα χειρόγραφα δὲν ἀφήνει, σ' ἐμένα τουλάχιστον, ἀμφιβολία πὼς καὶ τὸ τέταρτο αὐτὸ χειρόγραφο προέρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἀνθίμου ἱερομονάχου¹⁹. Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο λείπουν οἱ συνοδευτικὲς ἐπιγραφὲς δίπλα στὶς προσωπογραφίες τῶν ἡγεμόνων ποὺ θὰ δήλωναν τὴν ἀφιέρωση, δὲν ὑπάρχει ὁμως, νομίζω, ἀμφιβολία πὼς τὸ εὐαγγέλιο, ἀφοῦ μαρτυρημένα βρισκόταν στὴν Ἀντιόχεια τὸ 1641 - 1642, εἶχε δωρηθεῖ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸν εὐσεβὴ ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας στὸ τέταρτο ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο, τῆς Ἀντιοχείας. Τὰ τέσσερα λοιπὸν λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ εὐαγγέλια ποὺ εἶδαμε, εἶναι ἀφιερώματα τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα καὶ τῆς δόμνας Ἐλήνας στὰ τέσσερα ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς: τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰ πατριαρχεῖα τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας. Τὰ δύο ἀπὸ αὐτὰ φυλάσσονται ἀκόμη στὰ σκευοφυλάκια τῶν πατριαρχείων ὅπου εἶχαν ἀφιερωθεῖ. Τὰ ἄλλα, σὰν τόσα ἄλλα χειρόγραφα καὶ κειμήλια, πῆραν τὸ δρόμο τῆς ξενιτιάς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτὰ εὐαγγέλια, ποὺ καλύπτουν τὰ χρόνια 1642 - 1644, τρία ἄλλα χειρόγραφα, γραμμένα καὶ τὰ τρία τὸ 1641 (ζρμθ') μὲ τὸ χέρι τοῦ ἴδιου βιβλιογράφου, τοῦ Ἀνθίμου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, εἶναι καὶ αὐτὰ ἀφιερώματα τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα πρὸς δύο ἀπὸ τὰ πιδὲ ἐπιφανῆ μοναστήρια τῆς ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς. Δύο χειρόγραφα λειτουργιῶν τῆς Μεγίστης Λαύρας (H 45 καὶ H 56) ἔχουν καὶ τὰ δύο τὸ πανομοιότυπο βιβλιογραφικὸ σημεῖωμα: *Ἡ παροῦσα δέλτος ἐγράφη ὑπὸ εὐτελοῦς Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ οἱ ἀναγινώσκοντες εὐχασθαί μοι*

ρήση τοιοῦτον τι. Μηνὶ Σεπτεμβρίου α', ἀρχὴ τῆς ἰνδίκτου, ἔτους 7150 ἀπὸ κτίσεως κόσμου [1641 ἢ 1642]. Ὅποιος ἀποκόψη τὸ φύλλον διὰ νὰ ἀποκρύψη τὴν ἀφιέρωσιν θὰ γίνῃ συνεργὸς εἰς τὴν Ἱεροσουλῖαν μετὰ τῶν προαναφερομένων». Ὅσο γιὰ τὸ ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου 7150 (1 Σεπτεμβρίου), δὲν εἶναι σίγουρο ἂν τὸ σημεῖωμα ἐννοεῖ τὸ 1641 ἢ (ὅπως εἶναι πιθανότερο), σύμφωνα μὲ λάθος πολὺ συχνὸ τὰ ὑστερότερα αὐτὰ χρόνια, τὸ 1642.

19. Ἡ δ. Ὀλγα Γκράτζιου, ποὺ ἔχει εἰδικὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὰ χειρόγραφα τῆς σχολῆς τοῦ Λουκᾶ Μποζέου, κυρίως ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν μικρογραφιῶν καὶ τῆς διακόσμησης, ἔχει ἀντίθετα τὴ γνώμη, ὅπως μοῦ ἀνακοίνωσε προφορικὰ, πὼς γραφέας τοῦ Παρισινοῦ χειρογράφου εἶναι ὁ Ἡσαΐας, ποὺ χειρόγραφέα του ἐπισημαίνονται στὰ ἴδια αὐτὰ χρόνια, ἀπὸ 1642 - 1647, καὶ εἶναι τὰ περισσότερα ἐξαιρετικὰ καλλιγραφημένα καὶ διακοσμημένα. Τὸ εὐαγγελιστάριο μάλιστα τοῦ Σκευοφυλακίου Ἱεροσολύμων ἀρ. 1 (Ἱεροσ. Βιβλ. 3, 193), μὲ πλούσια διακόσμηση καὶ μικρογραφίες, ἀναφέρεται πὼς «ἐγράφη εἰς τὴν Οὐγκροβλαχίαν αὐθεντεύοντος κύρ Ἰωάννου Ματθαίου βοεβόδα». Ἡ παραβολὴ ὥστόσο ποὺ ἐπιχείρησα μὲ χειρόγραφα γραμμένα ἀπὸ τὸν Ἡσαΐα (ὅπως τὸ Λαύρας E 85) μοῦ ἀφήνει πολλὰς ἀμφιβολίας γιὰ τὸν ταυτισμὸ.

διὰ τὸν Κύριον, ἔτους ζ'ρμθ' [1641]. Στὰ δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων (στὸ σημεῖο ὅπου συχνὰ ὁ βιβλιογράφος ἀναγράφει εἴτε τὸ δικό του εἴτε τὸ ὄνομα τοῦ χορηγοῦ ἢ τοῦ ἀφιερωτῆ) ὑπάρχει καὶ στὰ δύο χειρόγραφα ἢ ἀναγραφή: *Μνήσθητι Κύριε Ἰωάννου Ματέη βοηβόδα, δόμνα Ἑλλάνα, Ντάντζουλου, Στάνκα* (τὰ τελευταῖα εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν γονέων του – βλ. παρακάτω). Στὸ δεύτερο χειρόγραφο ὑπάρχει ἐπιπλέον καὶ ἡ ἐγγραφή: *Ἡ παροῦσα λειτουργία ἀφιερῶθη εἰς τὴν Λάβρα παρὰ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἐκλαμπροτάτου ἀθθεντὸς κυρίου Ἰωάννη Ματέη βοηβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ αἰώνιον*. Ἐνα τρίτο χειρόγραφο, στὸ Σινᾶ (ἀρ. 1052), τρεῖς λειτουργίες ἐπίσης, μετὰ τὴν ἴδια πανομοιότυπη ὑπογραφή τοῦ γραφέα Ἀνθίμου, παρέχει στὸ τέλος ἐπίσης τὸ ἴδιο ἀφιερωτικὸ σημεῖωμα τοῦ «Ματέη βοηβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας», μετὰ τὴν παραλλαγή «εἰς τοῦ Σινᾶ τὸ ὄρος». Τέλος, ἕνα τέταρτο χειρόγραφο λειτουργιῶν, στὴ Μονὴ Φιλοθέου (ἀρ. 209), ἀναγράφει ἐπίσης, στὰ δίπτυχα τῶν κεκοιμημένων τῆς λειτουργίας τοῦ Χρυσοστόμου, τὰ ὀνόματα τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους καὶ τῶν γονέων τοῦ Ματθαίου. Τὸ χειρόγραφο δὲν ἔχει σημεῖωμα βιβλιογραφικὸ (εἶναι κολοβό), εἶναι ὁμως καλλιγραφικὰ γραμμένο καὶ πλούσια διακοσμημένο· μετὰ βάση τὴ γραφή καὶ ἰδίως τὰ χαρακτηριστικὰ κομψὰ ἀρχικὰ γράμματα μετὰ τις λεπτὲς χρυσὲς καὶ ἀσημένιες γραμμὲς, τὸ χειρόγραφο μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ ἀσφαλῶς στὸν Ἀνθίμο²⁰.

Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὁ Ἀνθίμος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς δράσης του, ἀπὸ τὸ 1641 ὡς τὸ 1644, ἦταν, κατὰ κάποιον τρόπο, ὁ ἐπίσημος κωδικογράφος τῆς ἀθθεντικῆς αὐλῆς τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα. Τὸ 1641 γράφει τὰ τρία χειρόγραφα ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω (Λαύρας Η 45 καὶ Η 56, τὸ χειρόγραφο τοῦ Σινᾶ, καὶ πιθανότατα τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Παρισιοῦ) καθὼς καὶ δύο ἀκόμη (ὀλιγοσέλιδα), μετὰ τὴ λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου (μόνο), τὰ Μετεώρων Μεταμορφώσεως 223 καὶ 508 (Βέης)· ἀλλὰ κατὰ τὰ τρία ἐπόμενα χρόνια (1642 - 1644) – ἂν δὲν λανθάνουν ἄλλα χειρόγραφα δικὰ του – φαίνεται ὅτι ἀπασχολήθηκε ἀποκλειστικὰ μετὰ τὴ γραφή τῶν τριῶν πολυτελῶν εὐαγγελίων, ἀφιερώνοντας περίπου ἕνα χρόνο γιὰ τὸ καθένα: 1642 Ἀλεξανδρείας, 1643 Ἱεροσολύμων, 1644 Κωνσταντινουπόλεως (Βυζαντινοῦ Μουσείου).

Οἱ δύο ἡγεμόνες τῶν παραδουναβίων ἡγεμονιῶν, ὁ Ματθαῖος Μπασαράμπα στὴ Βλαχία (1632 - 1654) καὶ ὁ σύγχρονος καὶ ἀνταγωνιστῆς του Βασίλειος Λούπου (1634 - 1653) στὴ Μολδαβία, καλλιέργησαν στενὲς σχέσεις μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, καὶ οἱ δωρεὲς τους πρὸς τὰ ὀρθόδοξα πατριαρχεῖα καὶ πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ ἄλλα μοναστήρια τῆς Ἀνα-

20. Τὸ χειρόγραφο τὸ γνωρίζω ἀπὸ αὐτοψία (ἔχω καὶ μερικὲς φωτογραφίες ὡς δείγματα γραφῆς)· ἀπὸ αὐτοψία ἐπίσης γνωρίζω καὶ τὰ ἄλλα ἀγιορειτικὰ χειρόγραφα καὶ τὸ σιναϊτικόν.

τολής ήταν συγχές και πλουσιοπάροχες²¹. Σημειώνω ένα ακόμη ευαγγέλιο, άφιέρωμα του Μπασαράμπα προς τη μονή της Ἁγίας Λαύρας. Είναι το Λαύρας Α 97, ένα χειρόγραφο του 9ου αιώνα, στο οποίο, φαίνεται, ο ήγεμόνας πρόσθεσε την πολυτελή στάχωση· στα παράφυλλα του χειρογράφου εικονίζεται το ήγεμονικό ζεύγος που κρατά το ευαγγέλιο, και από πάνω ο άγιος Μιχαήλ επίσκοπος Συνάδων που τους εύλογεί· υπάρχει και η επιγραφή: *Τὸ παρὸν θεῖον καὶ ἱερὸν εὐαγγέλιον ἐγγωμιάσθη παρὰ τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἐκλαμπροτάτου ἡμῶν ἀθέντου κυρίου Ἰωάννου Ματθαίου Μπασαράμπα βοϊβόνδα σὺν τῇ εὐσεβεστάτῃ ντόμνα αὐτοῦ κυρία Ἐλένη καὶ ἀφιερῶθη εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν τοῦ Ἄθω διὰ χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ· ἐπεδόθη γοῦν αὐτῷ ὅταν ἤφεραν τὴν τιμίαν αὐτοῦ κάραν εἰς τὴν Βλαχίαν ἐν ἔτει ζρνά [1643], διὰ συνδρομῆς δὲ τοῦ πανοσιωτάτου προηγουμένου κυρίου Ἰωσήφ, ἰνδ. ια'*²². Ποιά είναι ἡ ἔννοια τῆς φράσης *ἐπεδόθη γοῦν αὐτῷ* κτλ. (ἂν ἡ ἀνάγνωση τοῦ καταλόγου εἶναι σωστή) δὲν φαίνεται καθαρά. Ἄν μὲ τὸ *αὐτῷ* ἔννοεῖται ὁ Ματθαῖος Μπασαράμπα, τότε φαίνεται ὅτι στὸ ταξίδι στὴ Βλαχία ὁ προηγούμενος Ἰωσήφ, μαζί μὲ τὴν κάρα τοῦ Μιχαὴλ Συνάδων, μετέφερε καὶ τὸ παλαιὸ εὐαγγέλιο πού τὸ «ἐγκωμιάσε» ὁ ήγεμόνας, ὡς κειμήλιο τῆς μονῆς καὶ αὐτό. Ἡ κάρα τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ εἶναι ἀνάμεσα στὰ ἅγια λείψανα πού φυλάσσονται ἀκόμη στὴ Μονὴ τῆς Λαύρας.

Ἄλλὰ δὲν χαρίζει μόνο πολυτελῆ χειρόγραφα στὰ ἑλληνικὰ μοναστήρια ὁ εὐσεβῆς Βλάχος ήγεμόνας²³. Ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωαννίκιος (ὁ Διόδιος, 1645 - 1657) ἀναγράφοντας ἰδιοχείρως στὸν Πατριαρχικὸ κώδικα ἀρ. 1 (φ. 21^v - 22) τὰ «ὄσα ἱερὰ σκευὴ ἐφέραμεν εἰς τὸν θρόνον», καταχωρίζει πρῶτο τὸ πολύτιμο εὐαγγέλιο πού γνωρίσαμε καὶ γράφει τὰ ἐξῆς: «Ἐφερα τὸ μέγα κεκοσμημένον ἱερὸν εὐαγγέλιον, ὁποῦ μᾶς ἔκαμεν ὁ ἐκλαμπρότατος αὐθέντης Ἰωάν. Ματαίης βοεβόνδας, καὶ τὸν σάκκον τὸν ἄσπρον χρυσοῦφαντον μὲ τὰ συρματένια λουρία κεντητὰ τὸν πολύτιμον, καὶ ζωνάριον ἀργυρὸν, καὶ ὠμοφόριον, ἐπιμάνικα, ἐπιγονάτιον, ὅλα διὰ

21. Βλ. πρόχειρα: Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τόμ. 10, σ. 173 (Α. Βακαλόπουλος).

22. Τὴν ὑπόδειξη τοῦ χειρογράφου ὀφείλω στὸν συνάδελφο κ. Ι. Σπαθαράκη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε καὶ φωτογραφία τῆς μικρογραφίας. Στὸν κατάλογο τοῦ Σ ω φ ρ. Ε ὕ σ τ ρ α τ ι ἄ δ ο υ τὰ ὀνόματα ἐσφαλμένα, *Μπακαρά, Ἐλένα*.

23. Φυσικά, καὶ στὰ βλάχικα. Π.χ. τὸ χειρόγραφο Inv. ἀρ. 11 τοῦ Μουσείου Τέχνης τοῦ Βουκουρεστίου, ἓνα χειρόγραφο τοῦ 1583 πού σταχώθηκε ἀπὸ τὸν Μπασαράμπα καὶ ἔχει στὴν ἀρχὴ τὶς μικρογραφίες τοῦ αὐθεντικοῦ ζεύγους (δὲν ἀποκλείεται μὲ τὸ ἴδιο χέρι τῶν ἑλληνικῶν χειρογράφων), καὶ τὸ χειρόγραφο Ms. sl. 651 τῆς Ρουμανικῆς Ἀκαδημίας, καλλιγραφημένο ἀπὸ τὸν Radu Sirbu γιὰ τὸ μοναστήρι τοῦ Μπρανκοβάν, τὸ 1654 — βλ. Corina Nicolescu, *Le costume de cour dans les pays roumains (XIVe - XVIIIe siècles)*, Βουκουρέστι, 1970, σ. 112 - 113 (ὁ τίτλος καὶ ρουμανικά).

μαγγάνου ακριβότατα, και στιχάριον σιρασσερένιον κόκκινον, και δύο επιτραχήλια σερασσερένια, κόκκινον και κίτρινον, και τὸν ἀκριβὸν μανδύαν, και τὴν ἀργυρὰν κορώναν παραχρυσωμένην διὰ μαργάρων. Τὸν μαλαγματένιον σταυρὸν μὲ ρουμπιά και μαργαριτάρια, ἀφοῦ μᾶς ἔκαμεν ἡ δόμνα του Ἑλένη, τῆς Βλαχίας δηλαδή»²⁴.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1641 ἡ Ἑλληνικὴ Ἀδελφότητα τῆς Βενετίας, πιεζόμενη ἀπὸ ἀνάγκες οἰκονομικῆς, ζητεῖ τὴ βοήθεια τῶν δύο ἡγεμόνων, τῆς Μολδαβίας και τῆς Βλαχίας· ὁ δεύτερος, δηλαδή ὁ Ματθαῖος Μπασαράμπα, ἀνταποκρίθηκε στὴν αἴτηση και ἔστειλε στὴν Ἀδελφότητα 700 ὀκάδες κερὶ σὲ δέκα σάκους²⁵. Ἡ προσφορὰ κερικοῦ δὲν ἦταν τότε ἀσυνήθιστη· ἡ Ἀδελφότητα μετὰ δύο χρόνια πούλησε τὸ κερὶ (4200 λίτρες) και εἰσέπραξε 1060 δουκάτα, ποσὸ σημαντικὸ. Σὲ ἀντάλλαγμα πρόσφερε στὸν ἡγεμόνα και στὴ γυναίκα του δύο λαμπάδες μὲ τὶς παραστάσεις τῶν δύο προστατῶν ἀγίων Νικολάου και Γεωργίου, και ἔγραψε τὰ ὀνόματά τους «εἰς τὴν πρόθεσιν και μνημονεύονται μεγαλοφώνως εἰς τὰς θείας μυσταγωγίας ἀπὸ τοὺς ἐφημερίους τῆς ἐκκλησίας». Ὁ ἡγεμόνας εἶχε στείλει στὴν Ἀδελφότητα και κατάλογο μὲ τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας του, γιὰ νὰ τὰ μνημονεύουν· εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ Ματθαίου και τῆς Ἑλένης, τὰ ἀκόλουθα: Danciul, Stanca, Barbul, Pârvul, Neagoslava, Marga, Maria, Datco, Peia, Radul, Despina. Ὁ κατάλογος, μὲ τὴν ἰδιόχειρη ὑπογραφή τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα, σώζεται στὸ Ἀρχεῖο τῆς Ἀδελφότητος²⁶.

Ὑποθέτω πὼς μιὰ συστηματικότερη ἔρευνα θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ και ἄλλες παρόμοιες δωρεὲς τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους. Τέτοια ἔρευνα ὅμως θὰ ἦταν ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τοῦ ἀρθροῦ αὐτοῦ.

ΛΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

24. Ν. Σ. Φιριππίδης, Ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος 30 (1931), 455 - 463 (εἰδ. 457 - 458).

25. Βλ. Μ. Ι. Μανούσακας, Ἀλληλογραφία τῆς Ἑλληνικῆς Ἀδελφότητος τῆς Βενετίας (1641 - 1647) μὲ τοὺς ἡγεμόνες τῆς Βλαχίας και τῆς Μολδαβίας, Θησαυρίσματα 15 (1978), 7 - 29.

26. Μανούσακας, αὐτ. σ. 11 και πίν. Β'. Πρὶν ἀπὸ τὰ ὀνόματα ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή: Rod bl(agoce)stivago g(os)p(od(a)ra zemli Vlachizarplanenskij (Ἡ ρίζα τοῦ εὐσεβέστατου ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας τῆς πέρα ἀπὸ τὰ βουνά). Βλ. και τὴ βιβλιοκρισία τοῦ ἀρθροῦ τοῦ Μ. Ι. Μανούσακα ἀπὸ τὸν Α. Ριριπιδί, RSEE 18 (1980), 139 - 140, ὅπου και ἡ ταύτιση τῶν ἀναφερομένων ὀνομάτων (και γενεαλογικὸ δένδρο τοῦ Ματθαίου Μπασαράμπα). Ὁ Danciul και ἡ Stanca εἶναι οἱ γονεῖς του, οἱ ἄλλοι, πρόγονοί του. Στὴν «πρόθεση» τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Ἑλλήνων (κῶδ. 15 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βενετίας, Μανούσακας, ὁ.π.) τὰ ὀνόματα μεταγράφονται: Δάντζιουλ, Στάνκα, Μπάρμπουλ, Πούρβουλ, Ναγοςλάββα, Μάργα, Μαρία, Δάτκο, Πέγια, Ράδο, Λέσποινα. Στὰ χειρόγραφα Λάυρας Η 45 και Φιλοθέου 209 (τοῦ 1641 ἐπίσης), ποὺ ἀναφέρθηκαν παραπάνω, μνημονεύονται μόνο Ντάντζουλου και Στάνκα.

R É S U M É

ÉVANGILES DE LUXE OFFRANDES DU PRINCE DE VALACHIE MATTHIEU BASARABA

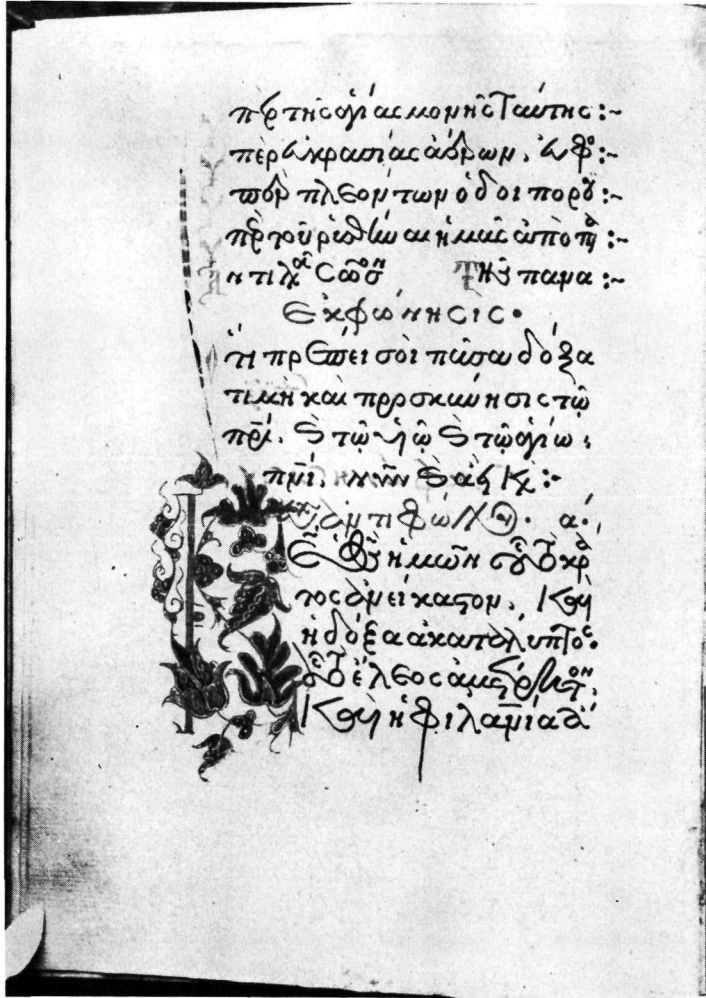
(PL. 67 - 74)

Anthime hiéromoine de Janina a été le plus jeune des disciples de l'éminent calligraphe Lucas, évêque de Bužau; de sa main nous possédons plus de vingt manuscrits, richement ornés et datés de 1634 à 1644. Une place particulière tiennent parmi eux deux Évangélistes somptueux, Athènes, Musée Byzantin 158, et Jérusalem, Skevof. 3; écrits, tous les deux, à l'instigation du prince de Valachie Matthieu Basaraba et de son épouse Hélène, il sont été offerts par le couple princier (comme le prouvent leurs portraits dans le manuscrit et les inscriptions sur la reliure en argent), le premier au Patriarcat de Constantinople et le second à celui de Jérusalem. A ces deux précieux manuscrits, on peut aujourd'hui ajouter un troisième, resté jusqu'à présent inconnu, déposé au Musée du Patriarcat d'Alexandrie; pareil aux deux autres, richement orné, il fut écrit également pour Matthieu Basaraba par Anthime de Janina, en 1642, et porte sur la reliure en argent des inscriptions mentionnant l'offre du couple princier à Joannikios (Diodios), patriarche d'Alexandrie. Il y a aussi un quatrième Évangéliste à Paris (Suppl. gr. 1242), égal aux trois autres et portant aussi les portraits de Matthieu et d'Hélène: une note arabe, de 1641 ou 1642, mentionne le patriarche d'Antioche Euthymios, qui pose sous la note sa signature (en grec). Le manuscrit est, donc, assurément, un don des princes valaques au quatrième Patriarcat orthodoxe, celui d'Antioche.

Sont mentionnés à la suite trois autres manuscrits, écrits eux aussi par Anthime de Janina, et offerts par le même prince à des monastères grecs, celui de Lavra au Mont Athos (mss Lavra H 45 et H 56) et de Sainte-Catherine au Sinaï (Sinait. gr. 1052). Un autre manuscrit athonite (Philotheou 209), écrit, peut-être, aussi par Anthime, mentionne, aux diptyques de la liturgie, les noms du prince, de son épouse et de ses parents.

Le ms. Lavra A 97 du IXe siècle, a une reliure précieuse qui constitue une autre offrande de Matthieu Basaraba au monastère de l' Athos. D'autre part, dans le cadastre du Patriarcat d' Alexandrie sont énumérés un grand nombre de vêtements sacerdotaux brodés d' or ainsi que de précieux bijoux, offerts par le prince. Basaraba est, enfin, mentionné comme donateur de la Confrérie grecque de Venise.

LINOS POLITIS

α. Ἄθων., Κουτλουμουσίου 526, Τρεῖς λειτουργίες, ἔτ. 1635. β. Βυζαντινοῦ Μουσείου 158, φ. 298ν.

α. Βυζαντινού Μουσείου 158, φ. 2ν. β. Βυζαντινού Μουσείου 158, φ. 3ρ.

α. Βυζαντινού Μουσείου 158, στάχωση, πρόσθια πλευρά. β. Ίεροσόλυμα, Σκευοφυλάκτο αρ. 3, φ. 1ν.

Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχεῖο (Μουσεῖο), φ. 1ν.

✧ Τα σὰ βλαβῶν σου πρὸς θεοῦ ἀγγέλου βασιλῆος ✧

Χριστέ βασιλῆος
φυλάξου
ἀγαπῶντα
τὸ πρῶτον
αὐτοῦ οἴκου
Ἁ. Γ. αὐ
τοῦ ἀπὸ τοῦ
ἑσπέρου τῆς
ἐκκλησίας
ἡμεῖς καὶ
ἀνθρώπων
ἀποκατα
σταθῶν

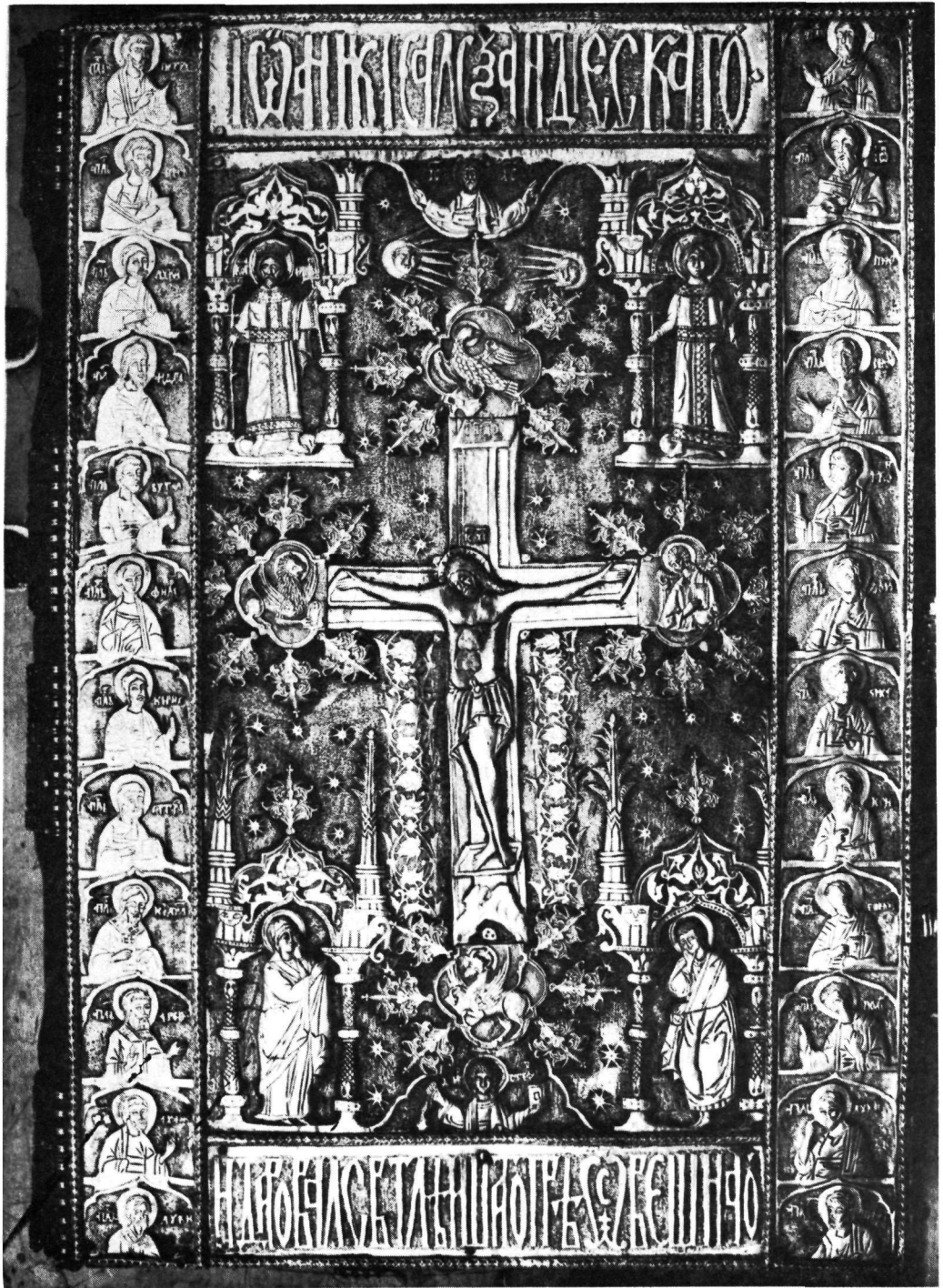
Ἐπισημειώθη
ἡ ἀνακοίνωσις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις

ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις

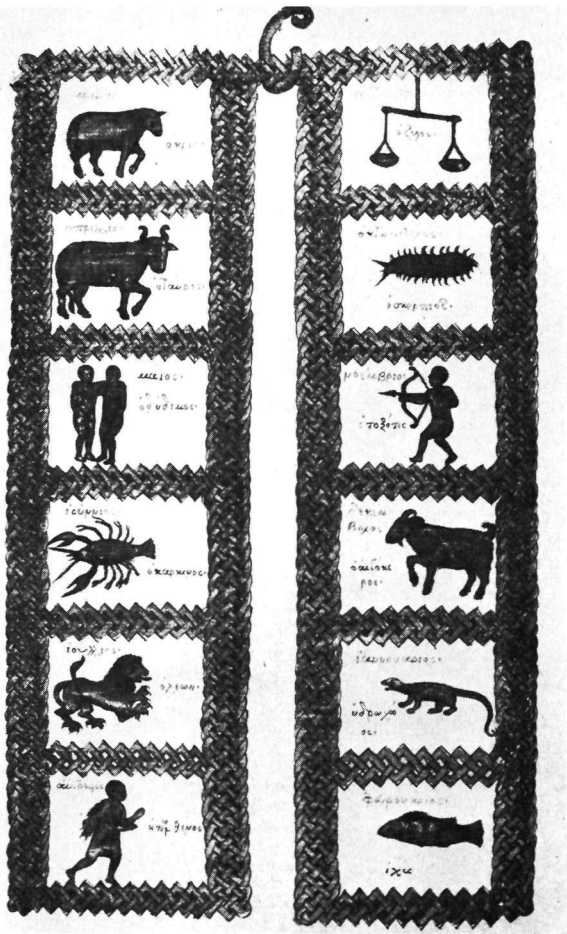
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις

Ἐπισημειώθη ἡ ἀνακοίνωσις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις
ἡ ἀποκατάστασις

Ἄλεξάνδρεια, Πατριαρχεῖο (Μουσεῖο), φ. 2γ.

Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχεῖο (Μουσεῖο), πρόσθια στάχωση.

α. Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχεῖο (Μουσεῖο), φ. 246ν.
 β. Ἀλεξάνδρεια, Πατριαρχεῖο (Μουσεῖο),
 ὀπίσθια στάχωση.

α. Paris. gr. 212, φ. 1v. β. Paris. Suppl. gr. 242, φ. 220v.